

СТАНОВИЩЕ

НА ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 12/2001 Г.

**УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,,**

С оглед конституирането ни като заинтересована страна и предоставената ни възможност за становище по искането на Главния прокурор за установяване на противоконституционност на чл.53, ал.1 от Закона за избиране на народни представители изразяваме следното становище:

Разпоредбата на чл.53, ал.1 от Закона за избиране на народни представители /ДВ, бр.37 от 13 април 2001 г./ е противоконституционна по следните съображения:

1. Равенството на всички граждани пред закона е конституционен принцип, който стои в основата на гражданското общество и държавата. Той е общ за цялата правна система и същевременно е основно право на гражданите.

Равенството на гражданите пред закона по смисъла на чл.6, ал.2 от Конституцията означава равенство пред всички нормативни актове, включително и пред наказателния закон.

Всеки, който е извършил престъпление се привлича към отговорност /чл.127 от Конституцията/.

Всеки, обвинен в престъпление следва да бъде предаден на съдебната власт в законно определения срок /чл.31 от Конституцията/.

2. Изключения от принципа за равенството на гражданите пред закона се допуска на конституционно ниво само върху основата на конкретно и изчерпателно посочени признаци, различни от тези по чл.6, ал.2 от Конституцията.

Съгласно чл.69 от Конституцията народните представители не носят наказателна отговорност за изказаните от тях мнения и за гласуванията в Народното събрание, а според чл.70 те не могат да бъдат задържани и срещу тях не може да се възбужда наказателно преследване освен за тежки престъпления след предварително разрешение от Народното събрание или на неговия председател. С имунитета на народните представители се ползват съгласно чл.132 от Конституцията съдиите, прокурорите и следователите, а според чл.103, ал.1, президентът и вицепрезидентът не носят отговорност за действията, извършени при

изпълнение на своите функции, с изключение на държавна измяна и нарушение на Конституцията.

Недопустимо е чрез закон да се предоставят на отделни групи граждани определени привилегии.

Допускането на основание посочените в чл.6, ал.2 от Конституцията социални признаци или на други, непосочени в нея признаци, привилегии за регистрираните кандидати за народни представители и техните застъпници по време на предизборната кампания, е нарушение на принципа за равенство на всички граждани пред закона.

3. Избирателното право е политическо право. То е основно регламентирано в Конституцията. В чл.10 са посочени принципите за неговото упражняване. В чл.42 са конкретизирани условията за упражняване на активното избирателно право, а в чл.65 и 93 – условията за упражняване на пасивното избирателно право за народни представители, президент и визепрезидент. Недопустимо е със закон те да се ограничават или разширяват при упражняване на пасивното избирателно право.

Чрез закон се определят само организацията и реда за провеждане на избора.

Статутът на гражданите, упражняващи активно и пасивно избирателно право е определен от Конституцията, която недопуска ограничения или привилегии в правата на тази категория граждани при упражняване на избирателното им право.

4. Разпоредбата на чл.53, ал.1 ЗИМП не е обществено необходима за свободното осъществяване на пасивното избирателно право.

Спазването на нормативните актове е основно задължение на всички правни субекти. Обратното разбиране е абсурдно. Република България е правова държава. Тя се управлява според Конституцията и законите в страната /чл.4, ал.1 от Конституцията/. По отношение на избирателното право принципът на законност е конкретизиран в разпоредбата на чл.167 от Наказателния кодекс, която предвижда наказателна отговорност за посегателства срещу избирателното право.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД: ^{lw}
ИВАН ГРИГОРОВ/

